la Falç

> "bon cop de falç
> bon cop de falç
> defensors
> de la terra...."
>
> els segadors

Publicació de l'Esquerra Catalana dels Treballadors.(E.C.T.).10 carrer Foy.66000 .PERPINYA

nº 33 Desembre del 1976 Preu: 3 F

VISCA EL QUEBEC LLIURE !

MUNICIPALS

Els municipis avui dia són integrats en el sistema de colonització de Catalunya Nord. Les feodalitats financeres que poc a poc s'apoderen de les forces vives del pais ten en menester de tenir en aquells llocs claus homes segurs: Pau Alduy a Perpinyà, Gregory a Tuir, Pams a Argelers, constitueixen els elements més coneguts d'aquesta xarxa de"courtiers"de l'imperialisme francès aqui.
L'ECT creu que en el combat per l'alliberament nacional i de classe cal aprofitar, totes les oportunitats per denunciar els enemics del poble nord català i per tornar confiança als catalans de la llur propria força.
Les eleccions municipals seran doncs un moment del nostre combat contra els notables. Creiem que la millor manera de dur a terme aquest combat i presentar a més de la denuncia una alternativa d'un poder municipal realment català i democratic que eventualment podria ser, sobretot en els municipis importants, un mitja per agreujar les contradiccions de l'enemic i avançar sus del cami de la llibertat del poble treballador, nord català.
La "gauche" hexagonal és una illusió d'alternativa puix que el seu proposit és dirigir l'estat sense tocar l'essencial. Es a dir que sabem que demà, amb la "gauche" al poder els pobles oprimits de l'hexagon seguiran ser colonitzats com abans.
Els llocs on serà possible, cal que els nord catalans s'uneixin sus d'una plataforma catalana d'unió democràtica ; que aquesta plataforma segons els llocs sigui un mitja de discussió publica obligant els candidats a pronunciar-se sobre aquesta; que en els llocs on sera possible fins i tot es constituexin llistes sus d'aquestes bases.
Aquesta plataforma per uns municipis catalans d'unió democratica hauria d'inclaure, minimament els punts següents:

Llibertats democratiques :
- engatjaments dels candidats per refusar la "tutelle",
- engatjament dels candidats a favor de la representació proporcional.
- engatjament dels candidats per l'instauració d'una iniciativa referendaria municipal i d'un dret de veto referendari amb iniciativa popular (petició de 5°/° dels inscrits.)
- poder consultatiu obligatori de les associacions representatives per les deliberacions que les concerneixin.

Llibertats socials :
- informació i participació dels beneficiaris dels serveis publics a la gestió democratica d'aquests.
- engatjament de lluitar per l'extensió de la llei de 1948 a tots els lloguers
- ajuda als comités de xomeurs, i als treballadors lluitant pel dret al treball.
- ajuda als joves agricultors, per installar-se.

Llibertats culturals :
- català, llengua oficial dels municipis
- ajuda privilegiada a totes les activitats culturals catalanes (Ballets - sardanes - instruments catalans - bressola)

Aviat fara 9 segles els nostres avant passats, van conquerir la llibertat municipal contra els poders feodals del comte de Roselló.
Sols l'unió de tot el poble català permetra de conquerir avui la llibertat contra les noves feodalitats industrials i financeres i els seus criats locals.

El Segador

PER UNA NOVA ARQUITECTURA

Tous les Nord Catalans le savent : le Roussillon sera "incarné" sur l'autoroute, sur le trajet Hambourg Alicante par le village catalan. Pour des milliers de touristes ou de voyageurs, près de 300000 hommes et femmes, vingt siècles d'histoire résumés par cette "aire de service".

Il s'agit là, bien sûr, de la logique même de l'organisation marchande de l'espace, et encore la présence de la frontière entre Etats espagnol et français a-t-elle permis l'existence de ce village. Perpinya elle, est réduite au symbole de la sardane et du Castillet sur un panneau !

Le programme. Qu'est ce qui a permis la réalisation du village catalan ? Comme l'a précisé l'Indépendant dans une série d'enquêtes publiées cet été : le passage de l'autoroute s'il ne provoque pas de mévente pour les commerçants "espagnols" du Perthus qui vendent de l'épicerie, des souvenirs, risquait de réduire à néant l'activité des commerçants français. Par convention avec la société gestionnaire de l'autoroute le Conseil Général des Pyrénées-Orientales attentif à l'intérêt économique (des commerçants !), obtint la concession d'une aire de service pour une société regroupant les commerçants français du Perthus et subventionna largement la construction du village catalan.

La forme. Pourquoi une construction rappelant le style rural catalan du Roussillon? A notre avis à la fois pour des raisons idéologiques et commerciales. Grâce à la compréhension du problème par l'architecte. Sur le plan idéologique, l'évolution récente de la situation porte, y compris le Conseil Général, à se réclamer de sa spécificité catalane. Spécificité qui représente un avantage commercial certain quand on sait que l'autoroute relie la France à l'Espagne mais aussi Barcelone à Perpinya et trois millions de clients potentiels cela vaut bien un clin d'oeil en catalan, non ?
Incontestablement, l'architecture a compris la conjoncture politique, économique et culturelle et a réalisé avec bonheur, dans le cadre qui lui était assigné, un cocktail ruralo-rétro-catalan de bonne tenue.

Technique de construction, coût et significatiob. L' ennui, ce n'est pas la plus ou moins grande habileté du concepteur, du metteur en forme, mais bien le contexte économique et la signification accordés à cet ensemble à la fois vitrine et boutique.
Le Conseil Général est incontestablement généreux lorsqu'il s'agit du Puigmal ou du village catalan, et cela n'est bon ni pour les Aspres, privées d'équipement minimum ni pour Sansa dans les Garotxes où il manque I km de route à goudronner, ni pour l'architecture du village catalan !

Tout au contraire, regardez St Jean, le palais des Rois ou les Masies de la plaine et de la montagne. Sans lésiner, certes, il s'agit toujours d'obtenir le maximum d'efficacité et d'effet avec la plus grande édonomie de moyens. C'est ce principe qui donne sa rigueur au gothique catalan par exemple dans la nef de la cathédrale de Gérone, ou l'abside de l'église d'Ille.
Construire un village catalan en utilisant un vocabulaire formel qui se veut catalan aurait donc supposé que, dés la conception, soit présent ce souci et non pas seulement le désir de plaquer l'apparence ancienne sur une construction moderne.
Notre critique vise ici plus la technique de de construction elle même que la répartition des volumes qui, elle, n'est pas tombée dans cet écueil, si ce n'est dans la réalisation d'une place dont on ne voit pas bien quelle conversation, quelle activité pourront l'animer.
Dans la construction, il y a mensonge et cela pèse lourd non seulement au niveau du coût mais aussi au niveau de la signification. Pour réaliser un mur de galets disposés en épine de poisson, il ne nous parait ni efficace, ni bon, de construire d'abord un mur de blocs de ciment (donc gris), puis, de le peindre ! D'autant moins bon d'ailleurs que la technique de maçonnerie s'est perdue et que la disposition des galets dans le mur "nouveau" défie souvent les principes mêmes de ces constructions et n'est rendue possible que par le mortier de ciment ! De même à une période où le bois atteint un prix élevé, cela nous parait peu conforme à l'esprit des batisseurs catalans d'employer du bois de charpente de très forte section,

pour faire "ancien", quand on sait de plus que sur le plan structurel, cela ne présen pas d'avantages !

On pourrait multiplier les observations de ce type, concernant les revêtements du sol Est-ce important ? A notre avis, oui, car cela est recoupé et décuplé par la fonction et la signification vitrine-boutique de l'ensemble et ainsi, malgré l'incontestable habileté et la bonne volonté de l'architecte, le résultat bâti est en contradiction avec le désir manifesté. Il sonne faux il exprime avant tout la médiocrité de la classe résiduelle des notables qui administre mal, et vend (mal) le pays, même si le sursaut vers une expression catalane est et doit être retenu comme positif.
Mais alors que faire ? A notre avis, il est temps de retrouver en architecture, en organisation de l'espace aussi, nos racines. Par la langue, la poésie, la chanson, l'éducation, le mouvement est en marche. Pour l'architecture il faut l'amorcer.

Une nouvelle architecture catalane.
Comme la Nova Canço, une nouvelle architecture catalane doit être une architecture de combat se situant en marge du système de production dominant. Cela est certes moins facile que pour un spectacle pour une construction, mais cela est possible. Ceci suppose que soient remis en cause les présupposés idéologiques, analysé le recours aux techniques proposé par le système économique dominant, retrouvé l'esprit et non la "lettre" des batisseurs catalans; c'est à dire que l'on retienne non la recette ou le résultat mais la démarche et la méthode. Ceci pose que l'organisation de l'espace catalan soit collective et populaire, non dans sa réalisation matérielle mais dans son contrôle.

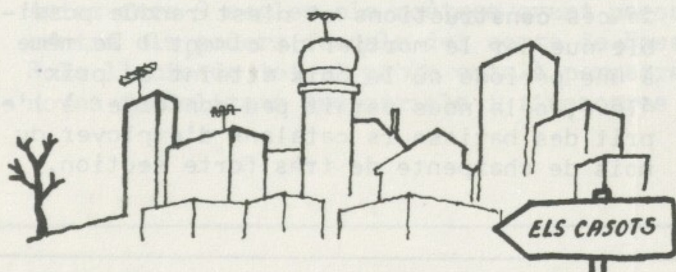
.Présupposés idéologiques. Il n'est de mystère pour personne que les tours aux larges baies vitrées sont une absurdité à Perpignan ou sur le Maresme, que le gazon n'est pas une association végétale adoptée à notre climat (en plaine du moins), que la construction individuelle dispersée n'a jamais été une tradition chez nous en dehors de l'exploitation agricole ou maraichère.

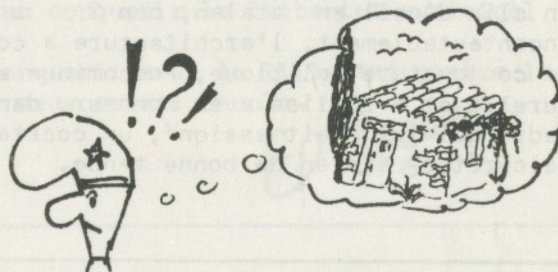
.Techniques. Avons nous vraiment besoin de construire en béton puis de doubler de laine de verre quand nous regorgeons d'argile de sable, de galets, de pierre de carrière et qu'existent des moyens de mise en oeuvre qui évitent une dépense exagérée de main--d'oeuvre ?
Quand les laboratoires d'Odeillo se trouvent chez nous, devons nous continuer à nous chauffer au fuel ou au tout électrique (c'est à dire encore au fuel) ou devons nous nous pencher sur l'énergie solaire ?

L'esprit. Serions-nous devenus incapables d'analyser ce qu'ont produit les générations passées et dont les traces vivantes peuplent nos villages, églises mais aussi maisons et caves ? Qui peut nommément prétendre que les arcs timidement plaqués à la cité du Moulin à Vent ont un quelconque rapport avec les puissants arcs en anse de panier de briques qui marquent en Roussillon la construction du 19ème siècle.? Qui peut soutenir que les Angles proposent, sous forme de chalets, un hébergement conforme à l'esprit de la montagne catalane?
Les maçons catalans de Barcelone et de l'Ampourdan, comme les batisseurs de Catalogne Nord, ont poussé au 19ème siècle, leur technique à un point de développement inégalé, comme l'atteste le développement de la technique des voutes catalanes construites sans ceintre, les chefs d'oeuvre techniques de Gaudi (arcs paraboliques et doubles coques en pierre appareillées), des flèches de la Sagrada Familia ou de la crypte de la Colonia Güelle.

.Collective et populaire. Loin de s'opposer au peuple, de le mépriser, la nouvelle architecture catalane doit se faire avec lui, en s'appuyant sur ses avis, en se soumettant à ses orientations. Il nous faut retrouver la fibre vivante de la création populaire, échapper au carcan étouffant des statuts de spécialistes(aménageurs concepteurs administratifs), coupés du concret. En dernière analyse, les meilleurs aménageurs, les meilleurs "techniciens" des Aspres, ce sont les habitants permanents des Aspres, les meilleurs urbanistes du quartier de la caserne Saint Martin, les habitants du quartier.

C'est avec eux que les travailleurs de la nouvelle architecture doivent lutter, agir concevoir, produire la nouvelle architecture catalane.

les cadenes encantades han parlat del pais

Tothom ho sap, la télé és l'instrument més efi-caç i més fort de l'estat actual.
Primer com a intrument d'assimilació :les llen-gues de les nacions prohibides són gairebé to-talment excloses de les "cadenes"; en el cas del català, aquesta exclusió és total. Com a tal la télé és l'arma més poderosa que té avui dia l'estat per perseguir la nostra desaparició com a poble. Així és que si a escola fan avui dia unes concessions mínimes (pensant probabla-ment que passarà amb les nostres parles lo que ha passat amb el llatí) , a la télé RES.
Es l'arma més poderosa perqué la télé talla la comunicació a dintre de la casa: i la casa ha sigut fins avui el conservador màxim de la cul-tura popular. Perqué la télé instal.là l'enemic en aquest lloc clau de la resistencia passiva.
Instrument d'alienació la télé introdueix es-quemes culturals estrangers i tendeix per la seva gran difusió a arrancar els valors cultu-rals propis, populars.
En tercer lloc, com a instrument de "dissipació" Aquesta funció que l'ex president de l'ex ORTF Artur Conte veia com a fonamental, es ella que dona força i eficacia a les anteriors. En aquest sentit correspon a la funció del circ pels im-peradors romans. Es tracta de fer oblidar a la gent els llurs problemes i dels distreure; d'impedir que poguin plantejar-se junts les quës-tions de la vida de cada dia. La télé s'ha dit impedeix la convivencia perqué provoca l'atomit-zació. Rés no és més irrisori que aquestes e-missions que volen donar l'illusió de superar el monòleg donant la "possibilitat" als audit-ors de cridar per telefon els organitzadors.
Doncs, son très les "cadenes" que lliguen el nostre poble sense que ni se'n adoni. El po-ble és content de les seves cadenes. La télé és l'instrument de la nostra esclavitut. Una esclavitut més que consentida, desitjada per la majoria del nostre poble.
En contra d'aquesta arma hi pot haver la temp-tació de la destrucció física (Roc Tredudon, el relai de Clape pels vinyaters per exemple) Excepte casos ben particulars quan tot el poble en lluita s'envisa que és un instrument de mentida (en el cas dels vinyaters de l'Au-da erem dins una situació d'aquest tipus), la destrucció física és contraproduent . El poble dins la seva gran majoria estima les seves ca-denes d'il.lusió. Hi ha també la temptació de l'emissió pirata i no sembla pas que els prob-lemes tècnics siguin insuperables. Pero de to-ta manera l'emissió pirata només pot durar un moment, si és realitzada amb bones condicions tecniques, és un breu parentesis. Hi ha també en els"paisos fronters"com el nostre, la pos-sibilitat de prendre la télé veina.

Fins ara pels nord-catalans aquesta possibili-tat era teorica, puix que el català era també exclos de la télé espanyola. Pero ara les cos-es estan canviant: hi han cada tarda emissions en català. Sense ser massa optimistes hom pot pensar que demà amb la Generalitat restaurada hi haura una télé catalana. Aleshores, si més no per oir la nostra parla, valdrà la pena com-prar el "dallonsis" tecnic, que permet agafar la télé de "l'altre costat".

Tot això per dir que aquest més la télé ha parlat del pais.
Hi han hagut dues emissions dedicades l'una al romànic català i l'altre a les llengues re-gionals; aquesta a carrec entre altres del sim-patic secretari de l'entitat"Defense et Promo-tion des langues de france" , el sr Dorandeu. Ell va explicar la tasca tan abnegada d'aquest entitat a prop del ministeri de l'educació na-cional...
Desprès hi ha hagut la projecció del film tret de l'òbra d'en Lanoux "le berger des abeilles" Dins l'obra d'En Lanoux la Catalunya Nord no és rès més que una decoració : sembla que el film hagi sigut més proxim a la realitat del pais.. dic sembla perqué no l'he vist.. En tot cas la majoria de la gent que en parlava s'hi havia retrobat.
Desprès hi va haver les dues emissions amb el Fanal de San Vicenç. Aqui si que la primera part va ser un exit popular. Les cançons tra-dicionals que n'era el tema han tocat tothom. La bellesa de les imatges que acompanyaven el cant, la qualitat de l'interpretació, la popu-laritat del repertori, ho justifiquen. La seg-na part que va ser dedicada a cançons d'avui, no va pas ser tan reeixida, malgrat la magnifi-ca interpretació del poema d'en Viçenç Cayrol "Les Hores" amb l'autor com a recitant i en Jordi Barr com a cantant. En el repertori d'en J. Barre no tot, contrariament el que ha di s'on cançons d'amor i de somnis. Hi ha per ex-emple una canço de protesta contra la falsa r-gionalització. No tot son flors i violes a C-talunya Nord... en lloc de cantar una espany-lada haguès estat potser més encertat de fe esment d'aquesta realitat. En tot cas la télé en aquest cas, ha permès a molta gent del pai de descobrir un grup mereixedor i als exiliat de tenir a casa un troç del pais durant una e tona. Es tot. De tota manera no se'n podia e perar altra cosa .

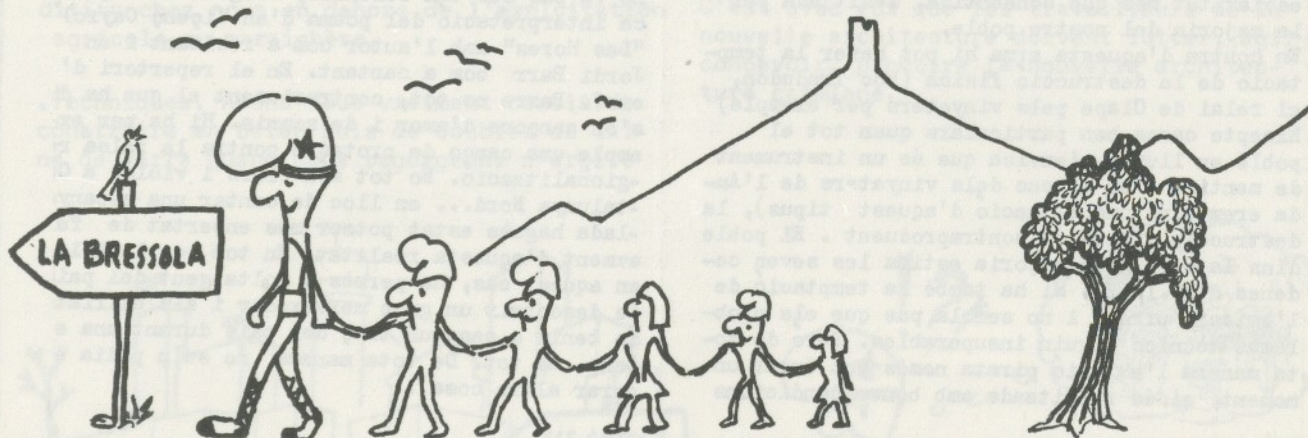
la bressola

2 recitals, 4 o 5 parades de llibres, la participació voluntaria de pares i amics: el treball militant de recaptacio de mitjans de finançament permet a la BRESSOLA de continuar Però la BRESSOLA s'esforça també d'aconseguir que el seu objectiu sigui comprès de tothom i que tots sapiguin que no és pas una escola privada sino la escola del poble català. En aquest sentit la mocio del SNE sup de PERPINYA té una gran importancia.

"La Bressola" est une association Loi 1901 dont le but est d'assurer la promotion de la langue catalane auprès des enfants de 2 à 6 ans.
Actuellement cette association assure l'apprentissage du catalan par un groupe d'enfants, ceci à l'aide de 2 moniteurs qualifiés rétribués par l'association.
Une bataille est activement menée pour la prise en charge publique des frais de fonctionnement. D'ores et déjà la municipalité a accordé l'accés à la cantine scolaire et les parents assurent leurs enfants à l'assurance de la Fédération CORNEC.
Au delà, il est nécessaire que des locaux soient fournis par la municipalité et que les maitres soient rétribués par l'Education Nationale.
Par ailleurs, en suspendant ses activités lors de la journée de grève du 7 Octobre, l'association a montré sa volonté de s se lier à l'ensemble du secteur enseignant . SneSup se félicite de cette initiative et mettra tout en oeuvre pour que les revendications majeures de "la bressola" aboutissent.

Le SneSup décide de l'ouverture d'un débat sur la diglossie, le bureau etant chargé de la diffusion de toutes les contributions au service de la section.

DEL MON

QUEBEC
Llengua i lluita d'alliberament nacional

La desfeta del Partit Liberal d'En BOURRASSA a les darrerres eleccions del QUEBEC és una fita important en el cami de l'allibe rament nacional i de classe del poble treballador quebequès.

Com CATALUNYA NORD el QUEBEC és victimá de l'imperialisme, que xucla més de la meitat de les riqueses produites per aquest poble. Aixo explica la força de la reivindicació independentista i del slo gà: "El QUEBEC als quebequesos".

El QUEBEC com CORSEGA demostren que la lluita dels pobles oprimits contra l'imperialisme són també vàlides adintre de les ciutadelles capitalistes.

La victoria del poble del QUEBEC és una ajuda al nostre propi combat.

Publiquem a continuació l'aportació d'un amic. Sobre certs punts les opinions expressades no són del tot compartides per la F.

Després de l'accessió al poder del P.Q. al QUEBEC.

L'accés al poder aquests darrers dies de la principal força independentista quebequesa torna a posar sota els focus de l'actualitat aquesta "provincia" canadenca, que hom havia un poc descuidat desde el famos "vive le Quebec Libre" d'En De Gaulle. Es una veritable onada de fons que acaba de portar el P.Q. al poder 10 anys després de la seva fundació. Tanmateix al 1960 en el moment on la "Revolució quieta" feia els seus primers passos, ningu a les eleccions defenia l'idea d'autonomia. 16 anys després el P.Q. preria el poder politic dins la provincia francofona.
Cert és que la victoria del P.Q. no és la del separatisme quebequès. L'Independencia no és pas per demà. Cert és que aquest partit de notables i de petits burgesos no és amb rès subversiu i revolucionari. Cert és que el regim que s'installa no expressarà pas politicament els desitjos més radicals de la joventut i del poble del Quebec.
Pero l'accés al poder del P.Q. expressa la voluntat d'independència del poble quebequès. Aquesta voluntat l'ha expressat des de més de dos segles al llarg de la seva resistencia al colonialisme anglo-canadenc, a través d'aixecaments violents com els dels anys 1837-1838, a través del refus de la conscripció al moment de la 1ra guerra mundial. A través del F.L.Q. en els anys 60-70. I avui, amb l'elecció del P.Q. a una imponent majoria.
Hem probat amb l'article que segueix d'explicar el Quebec als Catalans. La seva llengua les seves lluites, les seves formes de radicalització. Però també de donar simplement, uns punts de referencia politics de l'historia del Quebec i d'ensenyar que lluita d'alliberament nacional i lluita pel socialisme van juntes.
L'accés al poder del P.Q. és un primer pas en la lluita del poble quebequès cap al seu alliberament. Alliberament que sols pot passar per l'abolició de les classes socials, el socialisme, la Republica dels Treballadors del Quebec.

R. TRIQUERE.

"Hom descuida massa sovint que la llengua és pas fora que un mitjà de comunicacio, pero també, dins una societat de classe, una eina de dominacio de la classe que té el poder per mor d'explotar facilment les capes laborals del seu poble, i les d'altres nacions que pot dominar.
Aixi doncs la llengua francesa servi, entre altres mitjans per a inferioritzar els pobles d'indoxina, de l'Africa "francesa"...
De manera semblant a dins l'hexagon francès mateix, la lluita contra la burgesia francesa, només podrà ser eficaç que si els elements progressistes dels varies pobles que constituen l'anomenada nacio francesa sabian fer la junccio amb les aspiracions nacionales dels bascos, dels catalans, dels bretons, dels occitans...
Cal que l'hexagon esclati com té d'esclatar el Canada per que els pobles dominats dins aquestes estructures politiques d'opressio poguin marxar cap a una societat sense classe ".

Leandre BERGERON.
Introduccio a Diphtongue et Lutte de classe (Ed. Quebecoises.)

EL QUEBEC ? coneixiu ?
Si ! ben segur ! Es aquell lloc d'America on es parla francès, aqueixa llengua dels deus !
Tanmateix no hi ha rés que sigui més fals!
Tot Quebequès d'un tansipoc de seny(si no ho llesteu dins la burgesia, evidentment) us dirà que parla "françà" és a dir, tot comptat "jual"(1),altrament dit "quebequès".
Les males llengues (burgeses,ben entès) vos diran que no cal veure en el "jual" altra cosa que un "patuès informe", un "desvareig inextricable"(2) Doncs, qui té rao, qui té tort ?
Per ferse'n una idea amb precisió cal saber que al Quebec, pais oficialment bilingue, la llengua té un caràcter de classe palès :
- el proletariat i les masses populars en el seu conjunt parlen "francès".
- la burgesia parlà "anglès".
Aqueixa diferencia de llengua tan neta entre les classes té una explicacio historica senzilla: desprès de l' abando del Quebec per França els nous amos, el anglesos han pas mai pogut imposar llur llengua a aquell poble d' origen francesa (Normandia Poitou Saintonge , Berri...)
Numericament minoritaris, els anglesos no han pogut controlar i dominar fora que la vida economica i politica.
Mai han pogut destruir una cultura ja vivent. Allavores qué ? Es parlà francès al Quebec ? I bé no !.
Anem a veure com aqueixa llengua quebequèsa, eixida de dialectes del francès se'n troba diferenciada avui pel fet de la seva evolucio propria i de l'interferencia anglo-saxona .

I EL QUEBEQUES NOU CREOL.
El quebequès provè de l'influencia reciproca de la penetracio progressiva de dues llengues, una d'elles dominant (l'anglès), l'altra dominada (el francès); aixo correspon a un fenomen de creolitzacio. Es aixi que un linguista de l'universitat de Montreal analitza el quebequès :
" el "jual" (quebequès) creola veritable actua amb força com organ d'un proletariat urbà que tingui al nivell de l'industria, contactes de inferior a superior amb l'anglo-saxo ".
Seria fastiguejant i sense cap interès per a nosaltres de fer una analisis linguistica del quebequès:origen, evolucio, etc...
Ja d'altres ho han fet per nosaltres(3)
Per comprendre la llengua quebequesa i aquell fenomen de creolitzacio ens cal saber perqué el quebequès pren els seus elements al francès i a l'anglès pels ajuntar, amalgamar i organitzar segons esquemes propies. Aixi passa al nivell del vocabulari , de la sintaxa, de la pronunciacio.
Al nivell lexical : l'imperialisme linguistic americà envaeix el parlar quebequès que francitza només el vocabulari.
La sintaxa: s'utilitza la forma passiva anglesa sota un voca ble francès.
Les formes sonores, la pronunciacio : El quebequès és pronuncia com si fos anglès.
No insistirem més sus d'aquell punt.
El que cal recordar és l'influencia de l'anglès (l'americà) sus del quebequès i el fenomen de creolitzacio tipica dels pobles culturalment oprimits.
La quasi totalitat dels linguistes que han analitzat el quebequès s'han estimat millor veure les seves afinitats amb les particularitats dialectals del francès que les seves semblances amb l'anglo-americà. Fins ara Bardin fou sola per fer-ho.

II PROBLEMES LINGUISTICS I LLUITA D AL LIBERAMENT NACIONAL. Per la republica dels treballadors al Quebec.
Com tot poble oprimit, el poble quebequès ha fet una lluita acarnissada contra la colonitzacio.

Des del principi, la resistencia es va organitzar malgrat desfetes dures com la revolució fallida del 1837/1838. Però és a comptar dels anys 60 que les coses s'afermen i que els "negres blancs" de "la gairebé america"entren en lluita.

1) El moviment obrer :

La nova pujada del moviment obrer dels anys 60 va afavorir el desencadenament de la qüestio nacional i el seu sorgiment a sobra la escena politica.

En efecte als anys 60, el moviment obrer (4) inicia la seva reconstitució, penosament, però segurament, paral.lelament a la "revolution tranquille"cap al atzucac (5) on només podia arribar.

2) Els anys 60/70 :

Primer passa la "revolució tranquil.la" es aixi anomenat l'aixecament economic i social del Quebec edarrerit en comparació als USA i a la resta del Canadà. Altrament dit és la construcció d'una societat capitalista avençada i civilitzada (!) (6).

-Hi ha també la creació del FLQ (Front de Liberation du Quebec) Organització "terroriste" que lligava ja alliberament nacional i socialisme. Aqueixa pràctica "terrorista"només podia conduir el FLQ al atzucac, cosa que se produi amb la crisi de l'octubre del 1970.

- Se crea també el RIN (Regroupement pour l'Independance Nacionale). Es una organització nacionalista socialitzant que va dur a terme un combat del tot parlamentari. Amb d'altres forces nacionalistes quebequeses, el RIN donava neixença el 1960 al PQ (Parti Quebequois) que acaba de guanyar les eleccions

-Es constitueixen també les primeres organitzacions esquerristes ,dels comités de ciutadans passen pel comités d' acció politica (CAP) fins al FRAP (Front d'action politique) acaban per donar dia a les actuals forces del moviment revolucionari.

- Es veuen les primeres divergencies idelogiques dels sindicats quebequesos, FTQ i CSN) amb els sindicats aferistes americans.

- A l'octubre del 70 va haver-hi la més gran crisis politica que el Quebec hagi viscut.

3)La crisis de l'Octubre del 70.

Fou el period durant el qual aparegui de la manera més palesa com concebia la lluita per a l'independencia el poder federal i provincial.

Octubre del 70 : fou la darrera temptativa en el camp politic amb el segrest del ministre del treball, en P. Laporte i d'un representant de l'ambaixada anglesa, J. Cross. Recordem que es va acabar per la mort d'en Laporte.

Reacció del poder federal : El poder federal decreta la llei de les mesures de guerra, és a dir, l'estat d'excepció L'exercit canadenc baixà al Quebec "la provincia" i la ciutat foren ocupades. Tothom que podia haver tingut simpaties nacionalistes de color esquerrejant fou detingut. Els dirigents sindicalistes, tingueren la mateixa fi.

Tot plegat, un gran cop de puny de la burgesia anglocanadenca contra el moviment obrer i nacionalista reneixent.

Octubre del 70 és una fita dins la vida politica quebequesa d'una manera tant important com el Maig del 68 a l'estat francès. S'hi va fer la presa de consciencia que la lluita pel socialisme i la lluita per l'independencia van juntes.

Se pot dir doncs que fins a l'Octubre del 70 el moviment nacionalista no entenia l'independencia del Quebec que dins el marc de perspectives burgeses Perxo el PQ no s'ha deixat d'aqueixes perspectives.

Amb el ressorgiment del moviment obrer (encara boiros perqué vacil.lant entre l'estalinisme encara tot poderos i el reformisme sindical), la qüestió nacional és vista amb una optica marxista. Ara, el GMR (Groupe Marxiste Revolutionaire) lluita tenint en compte aquesta optica.

CONCLUSIO.

A America del Nord, és la llengua quebequesa que destorba, que espanta als dirigents politics. Com se fa que 6 milions de quebequesos parlin pas l'englès com tothom ?

Fa un quant temps un jutge afirmava en un discurs public que tot el que és "jual" porta amb ell el" marxisme ".Malgrat la desmesura feixitzant d'aquell senyor, no es pot dir que vagi fondamentalment enganyat.

NOTRE LUTTE NE PEUT ETRE QUE VICTORIEUSE. ON NE TIENT PAS DANS LA MISERE ET LE MEPRIS UN PEUPLE EN EVEIL.

VIVE LA REVOLUTION QUEBEQUOISE.

(manifest del FLQ)

Notes pagina 11

TERESA REBULL

... jo em trobi tant bé amb tota la gent que té qualcom de revolucionari i sé que un dia tota aquesta gent tindran de se posar junts.

Teresa: Vinc de capa obrera i el meu nom de soltera es SOLER PI. Des de que he nascut fins ara he viscut sota la menaça de la policia Els meus pares eren anarcosindicalistes. Poc desprès de la mort d'en LAYRET i lligat amb els esdeveniments de l'epoca feia d'enllaç amb gent, que eren a la preso (tenia entre 3 i 4 anys, vaig neixer el 19). La meva forma de sentir i d'expresar-me no és un bluf: és tota la meva vida i la dels meus pares.
A 14 o 15 anys, els pares em deien que eri soviet. No sabia perqué m'ho deien. Vaig començar a m'interessar pel socialisme. No sé perqué m'ho deien. Potser, perqué sempre eri a punt de fer la revolucio. Vivia revoltada pel que veia a la fabrica i com ens tractaven. A Sabadell, que era el meu poble, quan va esclatar em vaig decantar cap als grups socialistes.
Vaig coneixer "David Rey" D. Rebull quan vaig estallar la guerra i em vaig fer del POUM. Aquestes ideies que hem defensat s'han anat estenent malgrat les repressions. El problema ara és que tothom se diu socialista.

LA FALC.: i l'exili ?

Teresa : Vaig coneixer, totes les miseries dels exiliats. Pero tot aixo és anecdotic. Varem prendre part en la resistencia francesa, amb els FFI.

LA FALC : allò del trotskisme ?

Teresa : El POUM ha tingut divergencies de fons amb En Trotsky. Però adintre dels FFI els companys nos tenien molt respecte pel fet de ser militants del POUM. Hem continuat tenin activitat politica. Hem fet sobretot actes culturals de teatre per ajudar els presos amb la SIA i amb el Casal de Catalunya de Paris. Hem continuat la lluita a dintre del POUM a l'exili.

LA FALC: Els fets de Maig.

Teresa : Treballavi a la Conselleria del Treball. (els meus "amos" varen esser Barrera, Valdes, Vidiella). Els vaig viure com explica molt bé en Cruells. Es van alçar barricades i vam ser acusats, de traidor. Eri infermera . Teniem la sensacio malgrat el terror que teniem de defensar la revolucio i que hi havia la contra revolucio que s'aixecava.

LA FALC : Com has vingut a la canço ?

Teresa : Havia estudiat dansa classica. I Tenia de debutar al "liceo" en tant que alumna de la Pauleta Pàmies a l'Academia del Liceo A 10 anys treballavi a una fabrica de teixit. Estudiavi dactilografia en una escola de nit gratuita. Es allà que apreniem del català d'en Fabra. Com el meu pare volia que fos ballerina , vaig anar a un curs un cop ja havia entrat com a funcionari de la Generalitat als 16 anys. M'hi va fer entrar En Lluis Companys amic de lluita dels pares que coneixia la familia. Però quan va estallar la guerra, amb els companys, vaig comprendre que dins la societat on viviem, els ballets eren per divertir la burgesia...
Ja el 1958 cantavem amb la meva germana Susana. A Paris, del folklore hispanic només coneixien el flamenco, hem volgut fer coneixer tot el folklore. S'havia d'anar a darrera del impresaris. Varem treballar molt. Vam cantar amb el Ferré, el Brassens, Patachou.
El que feiem era una reivindicació. Varem començar a cantar en català. Calia anar pels passadissos i donar cops de colze . No hem pas volgut. Ni tampoc fer concesions a nivell artistic ja que ens havien proposat de fer unes espanyolades Varem abandonar el 1959. Vaig sentir a cantar En Raimon. Va fer com una espurna. Vaig tenir gana de cantar només en català. Es el més de Maig que em va fer prendre consciencia de la necessitar de tirar endavant amb aquesta lluita... com va ser ho per molta gent.

LA FALC : eres a Paris al més de Maig 68.

Teresa : Si eri a Paris la primera nit que tot va començar. Al costat de'En Cohn Bendit. Amb el cotxe transportavi els grevistes. A l'"Odeon. A la Sorbona. Advertia els estudiants de la posicio dels policies. Durant tot aquest temps m'he mobilitzat : un verdader ballet de corre amunt i avall.

LA FALC: Finalment sembla que siguis més aviat anarcosindicalista que sovietica...

Teresa : Els anarquistes son la gent més generosa i més abnegada. Es trobaran tal com es presenta la societat capitalista, amb contradiccions, al nivell politic. Tinc por que les noves generacions que avui es reclamen de l'anarquisme no hagin aprofundit prou l'experiencia historica. L'infantilisme revolucionari no és sempre bo, malgrat la generositat.

teresa
rebull

les campanes
de la
resurrecció
paisatge
de l'ebre
andalusia,
collarets d'ombra

SOTA UNA CANÇO
LL: F. Font Ferrando
M: T. R.

Sota una cançó
el crit ofegat
un clam tel·lúric
que dorm soterrat.

Sota una cançó
la mà que s'estén
l'ofegat desig
el petit anhel.

Sota una cançó
ara us vull dir
que llarga és la ruta
dur el camí.

Sota una cançó
us vinc a cridar
que s'acaba el somni
que cal despertar.

LA FALC : Suposi que a la Sorbona ocupada has tingut un cert interès per la parada dels pobles oprimits de l'hexagon ?.

Teresa : Si peró en aquell moment no pensavi tant amb aixó, pensavi més aviat a la Revolució. Com a Catalunya Sud, tenia ja aquest problema plantejat.

LA FALC : Aleshores, com has vingut a participar amb el despertament cultural de Catalunya Nord ?

Teresa : L'any 70 s'organitza el Febrer d'Art a Cerdanya, a la Guingueta d'Hix (Bourg Madame). Vam fer venir tots els de la cançó. Allà En Lluis Llach em descobreix i em diu d'anar a cantar a Catalunya Sud. Vivia a Paris. Vaig prendre contacte amb vosaltres del Grup Guillem de Cabestany. Es tracta d'anar a fer prendre consciencia a la gent d'aquesta realitat nostra. I que no ens hem de deixar embolcallar amb aquesta societat tiranica i freda. La poesia és important. Fa prendre consciencia de una llengua ... la llengua és la sang d'un poble

LA FALC : La decisió del POUM d'adherir al PSC et sembla dins la logica del teu passat politic i cultural ?

Teresa : Aquesta decisió va ser una esquinçada moral, Peró no es pot lluitar marginats. La repressió estaliniana, la repressió franquista , l'exil va aniquilar el nostre partit. Hem sigut sagnat. El que cal és no ser isolat.
Al Congrès del PSC el 30/31 d'Octubre i 1 de Novembre, hem vist a la base del PSC un ferment revolucionari. Es amb aquesta base que fondi totes les meves esperances, pel socialisme revolucionari a caracter humà; encara que faci sentimatalista, crec que s'ha de dir per diferenciar-ho de la caricatura dels Paisos de l'Est .
Crec que la necessitat vital fara que els homes inventin formes noves de relacions que despassaran moltes teories "sobre paper".
Si Marx deia que els homes han de provocar les situacions per fer canviar la societat . Potser avui és pot dir que les situacions extremes (i la rapidesa en la qual es passa d'una situació a l'altra) faran prendre posició els homes per la necessitat de cada instant.
Sabes ? les coses s'envelleixen de pressa.
Es per aixó que jo em trobi tant bé amb tota la gent que té qualcom de revolucionari i sé que un dia tota aquesta gent tindran de se posar junts.

(1) nom donat al parlar popular del Quebec.
(2) en francès: inextricable charabia.
(3) D. Bardin en el seu llibre "Diphtongue et lutte de classe", l'obra la més interessant sus d'aquesta qüestió.
(4) auto-dissolt després de la guerra 39/45, regal de l'Estalin a Roosvelt a Yalta.
(5) carreró sense surtida (impasse.)
(6) René Levesque el nou primer ministre hi participà activament com a ministre des travaux publics. Va esdevenir després titular del carrec de ministre des richesses naturelles i realitzà la nacionalitzacio de les societats d'electricitat.

Pere FIGUERES

La Veu de Catalunya-Nord

REFLEXIONS.

Si tu diues que no som res
Que no val de ser pagès
I que tenim de ser francès
Per defendr'm no tinc rès
Me resta la paraula

Si tu diues que el meu pais
Per viure ha d'anar a Paris
Que sol no pot aguantar
Que l'historia és feta ja

Si tu diues que la meua terra
No va la pena de la llaurar
Que no hem de fer com els pares
I que no em tinc d'enfadar
Me resta la paraula

Si tu diues que sem massa pocs
Que tota llengua no fa foc
Qu'hem de ser europeus
Vols dir no ser català
Me resta la paraula

Si tu diues que no hi ha por
Perqué t'en fuges a França
Mirar de guanyar més sous
Ets enganyat d'avança
Te resta la paraula

Company, si et quedes aqui
Conscient a Catalunya Nord
Avui clar que hem de lluitar
Avui, avui per el demà
Me resta la paraula.

SI HEM DE PATIR FAM.

Si hem de patir fam, que sigui en el camp
Que sigui treballant, una feina sense uniforme
Si hem de ser ramat, que sigui en el prat
Que sigui bé o bo, una feina sense pastor.

Si hem d'hi veure clar per un boçi de pà
Que se trenqui el silenci, que no es marçeixi el demà

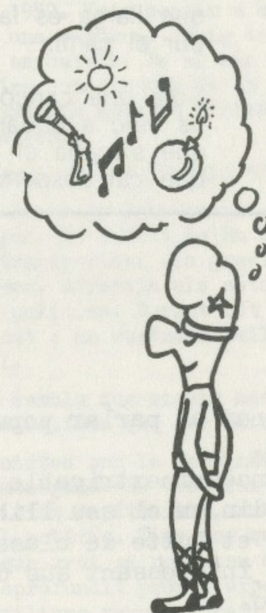
Si hem de treure rocs d'una terra de foc
Que sigui per sembrar una esperança tant volguda
Si hem de cantar junts un himne com el puny
Que sigui "els segadors", per qualsevol treballador

Si hem d'esser poble obrer, poble avant haurem de ser
Que sigui caminant dins una lluita socialista

Si hem d'esborrar el mal i descuidar les penes
Que vinguin cops de pals, nos en sabrem desfendre
Si sem tant pobre avui perqué quedar-ho sempre
Tenim ben alta la falç, anem segant la bona herba

Si hem de començar fer un pas vers el demà
Que sigui del bon peu sense vergonya i de pressa

Llavors veurem el poble
Que esdevindrà un poble.

A PROPOSIT

À proposit.

Podem veure a Catalunya Nord molts homes de bona voluntat, llençar-se a fer politica, sense tenir cap coneixement de llur patrimoni historic -cultural i porten cada vegada d'una manera inconscienta el seu poble cap a la gola del llop. La primera cosa que hauria de coneixer i saber un politic es la historia del seu poble desde la prehistoria fins als dies d'avui, de la terra on ha nascut, on son enterrats els seus avis, quin ha estat el seu geni, el que ha creat, malgrat les difficultats de la historia, els seus vicis, defectes i qualitats, el que pot crear encara perqué ha caigut, qui l'ha fet trabucar, i perqué s'aixeca recercar el seu patrimoni historic -cultural; es la cosa la més legitim de tot poble ben nat, és recercar la veritat i retrobar les seves arrels de la seva personalitat doncs de la seva consciencia i afegir la llibertat del dit poble, sobretot si aquest té una identitat diferenta a la "Nacional".

Es al meu entendre, és la pedra angular, el fonament principal de tot notable que vol fer una politica honesta. Si els nostres politics catalans volien, i sobretot tots els que diuen ser d'esquerra, i pocs ne falten volguessin donar-se la pena de decantar-se sobre la historia de la nostra dissortada terra, enseguida ens donarien compte de on ens vé el mal, i qui ens ha fomut i altre gall cantaria a casa nostra,

Pero com que molts d'ells han estat descultu-rats, completament per l'orgull , el xovinisme i el nacionalisme francès, cosa que ha siguda volguda, premeditada, estudiada pels franximans, desde tres cent anys en començapt per l'escola maternal, fa que molts d'ells son avui en dia ni ferro, ni clau, ni figa ni flor, i com que també una colla d'ells viuen ben ensofats dins el sistem capitalista que tan critiquen fa que molts d'ells viuen ben separats del poble que voldrian deslliurar de l'opressor.

Si, amics de les Esquerres Franceses, si voleu que el poble us segueixi, el cal coneixer a fons, segons el seu patrimoni historic cultura que l'hi ha forgat al curs dels segles el seu esperit i la seva anima, cal també esser amb ell, i donar l'exemple de les virtuts humanes i no fer gargarismes només amb belles paraules ja n'hi ha prou de comedia.

Si amics, un bon historiador, fera sempre un bon politic a la condicio ben entès d'esser honest, de l'altra manera aïgua amb una cistella.

El BARRINAIRE.

una administració : l'O.N.F

Més de la sisena part del territori nord-català és sotmès à l'O."N".F. Segons el report d'activitat del Centre de PERPINYA per 1975 la superficie total dels boscos sotmesos al règim forestal és de:

- Dominials	45.280 Ha...
- Boscos departem...	613 Ha...
- Boscos municipals.	24.010 Ha...
- Boscos d'establiments publics.....	I56 Ha...
- Boscos particulars.	1.214 Ha...
	7I.275 Ha...

L'O.N.F. és doncs el primer "explotant" de CATALUNYA NORD.

Juridicament aquest "OFFICE" és sotmés a l'Estat però amb autonomia financera puix que constitueix un establiment public de caràcter industrial i comercial. La vella administració dels "Eaux et Forêts" ha sigut constituida aixi per rentabilitzar en una optica cada vegada més capitalista la gestió del patrimoni forestal. Al 1975 l'O N.F. ocupava el 50 è lloc de les empreses de l'Estat francès. A CATALUNYA NORD amb els seus 64 quadres i els seus 62 obrers (només 14 de permanents) ocuparia aproximadament el 22 è lloc dels amos industrials si constava en aquesta classificació.

De la lectura del report neixen unes quantes preguntes:

1º) Quin és el control que el nostre poble exerceix sus de l'O."N". F.? La seva politica és decidida al nivell del Plà nacional Exemple: sense consultar ningu l'Estat ha deixat a l'armada francesa 465 ha. de boscos de les Corberes. Exemple: Sense haver consultat ningu del poble l'ONF ha decidit d'amenatjar (sic) és a dir d'explotar 8600 ha. de boscos dominials del CANIGO.

2º) Com es fa que 45.000 Ha de Dominials produeixin 13.809 M3 de fusta mentres 25.000 Ha de Boscos municipals produeixen mès de 32.5I2 m3.

pedagogos

Al finestró català de l'Indépendant un tal PEDAGOGOS es queixa en dos articles de la decisió del Ministeri de l'Educació "nacional" de refusar la creació d'un càrrec de conseller pedagògic de català pels mestres de l'escola primaria. La majoria d'aquests no han rebut cap formació per ensenyar l'idioma. El conseller pedagògic els podria ajudar puix que s'ageix d'un ensenyant itinerant especialitzat.

L'indignació d'En PEDAGOGOS és tant més justificada que aquests càrrec ha sigut creat dins d'altres nacions oprimides de l'hexagon. Dins la situació de miseria general dels pobles al.logens es fan discriminacions.

Hom pot dubtar de la sinceritat de les declaracions ministerials. Sembla que en realitat l'Estat no ha pas canviat fonamentalment la seva politica assimilacionista tradicional.

Les declaracions dels liders de l'oposició d'esquerra fan tèmer que aquesta linia de destrucció de les nacions allogens sigui mantinguda demà quan l'esquerra hexagonal serà al poder. PEDAGOGOS sem pas acabat de patir.

estatge a montpeller

A MONTPELLIER hi va haver fa poques setmanes un estatge "regional" de coneixènça de l'historia i de la geografia de la regió. Van ser un grapat de Catalans per anar-hi. L'historiador ROMESTAN va demostrar que la pols dels arxius que escorcolla per la seva tesis li havia tapat el cervell. Aquest professor va probar amb argument migevals de desacreditar les tesis del moviment occità. Va ser un català que va prendre la defensa d'En LAFONT. El Rector va demostrar en aquest cas que era realment una mena de caporal de l'intel.ligència, venint a l'ajuda del migevalista. Els pocs catalans presents tingueren realment la impressió que aquest estatge era cosa d'occitans.

estatge catala

Prop de dues dotzenes de mestres i professors van participar a un estatge de 3 dies al Vallespir. Un mòn d'altres que havien sol.licitat la llur admissió es van veure rebutjats. Qüestió de credits, diuen. Per primera vegada mestres d'horitzons molt diferents van poder compartir experiències i canviar parers. Esquemàticament es reuniren membres de la Société des Professeurs de Catalan, el club del Professor GUITER, de tendència reaccionaria; membres reformistes del G.R.E.C.; i membres del corrent revolucionari català. Un dels temes que va provocar més debat va ser el de "quin català cal ensenyar. S'hauria arribat a un acord segons el qual cal partir de la llengua ambiental per arribar a la llengua estandart. Si aquesta informació és confirmada creiem que els mestres hauran contribuit a nos treure de sobre un nuvol de fum. Res de més ridicul que les exageracions provocades per aquest debat.

cursos

Les iniciatives per ensenyar benevolment el català es multipliquen. A COTLLIURE un curs funciona el Dissabte a la tarde. A CERET l'incansable Pr. BOTET dedica dues hores al dimarts a la tarde per ensenyar català elemental i català mitjà. A PRADA s'està preparant un curs. Hi han més de 40 inscrits. A la nova de trinca ciutat de rellotjament al VERNET també es donarà un curs al Centre Social. L'ESCOLA POPULAR CATALANA a PERPINYA té més de 40 alumnes repartits en cinc cursos. (2, carrer Franklin). I aquesta enumeració no és pas exhaustiva. N'hi han segurament d'altres que desconeixem.

Tot aixo és el signe d'una lenta però segura recuperació de la nostra identitat cultural... i politica, necessariament.

Llenguadoc o Catalunya Nord

«El vostre article «El Llenguadoc a punt de morir» reclama algunes observacions. El Rosselló es distingeix del Llenguadoc per nombroses diferències que no reteniu. El rondinament dels viticultors catalans resta ben ençà de l'exasperació de llurs veins. Desconeixeu l'essencial de les migracions en parlar només de l'èxode rural...»

«Parlant en propietat, la regió del Llenguadoc no mor. Però, des de fa alguns anys, s'adorm i s'enfonsa en una apatia mantinguda oficialment. Hom pot culpar els seus quadres econòmics. Però llur responsabilitat és venial al costat de la dels poders públics, que, des de fa anys, ham arruinat tots els esforços regionals per una incomprensió obstinada, sovint agreujada pels excessos demagògics».

El primer paràgraf és extret d'una carta del senyor Saquer, de Catalunya Nord, al director del setmanari francès «Le Nouvel Economiste»; el segon, d'un breu comentari aparegut a la mateixa revista signat pel senyor Philippe Lamour, president del Comité économique et social du Languedoc-Roussillon. Tots dos textos són una reacció a una enquesta de «Le Nouvel Economiste» sobre la de perdició d'aquesta vasta «regió de programa» francesa, en la qual fou inclosa Catalunya Nord.

Total: s'aclareix que Catalunya Nord no és el Llenguadoc; i que el responsable de l'enfonsament de tota aquella àrea és el govern francès.

Com diuen, en privat, alguns responsables de París, «més complex que el problema bretó, més greu que l'explosió corsa, la crisi del Llenguadoc-Rosselló hauria d'ésser avui la prioritat de les prioritats de l'endegament del territori a França». I en aquesta greu crisi, amb alguns problemes comuns al Llenguadoc, però amb d'altres de diferents i específics, Catalunya Nord també va esllanguint-se.

Entre els trets comuns, els estralls en la població: un creixement demogràfic alentit; uns habitants cada vegada més envellits, en mitjana, per la marxa dels joves a les regions industrials del nord; l'èxode rural de les comarques de muntanya.

Comú, també, els malginys d'una economia desequilibrada: predominança excessiva del sector agrari i terciari; l'agricultura, cendrosa en la política econòmica francesa; el turisme, un miratge que no dóna feina a gaire gent; un retard industrial que s'accentua; les inversions industrials que reculen; una especulació desenfrenada sobre les terres agrícoles; les exportacions en declivi.

El resultat: una regió rècord en atur laboral, que s'acosta al deu per cent de la població activa, quan la mitjana francesa és del sis per cent. I, en conseqüència unes remuneracions del treball modestes que es van degradant paulatinament.

Si sobre aquest marasme econòmic es volgués fer un pla de desenvolupament o, com a mínim, de reanimació, no seria gens encertat de pensar-lo en termes «regionals» per a tot el «Llenguadoc-Rosselló». Montpeller «ho pren tot», se n'exclama la regió sencera. La capital regional es fa valer i agombola tot el que pot. Darrera, recullen les deixalles de les inversions Nimes, Beziers, etc. En últim terme, Perpinyà i la Catalunya Nord. Com diu l'enquesta de la revista, «en aquesta regió, en lloc d'aliar-s'hi, tothom s'hi baralla».

Els tècnics de la planificació francesa traçaren els cartesians talls regionals de l'hexàgon, ajudats per consultors internacionals, com Doxiadis, però ni els uns ni, encara menys, els altres, embrutaren les soles de llurs sabates a la terra del llunyà i desnerit «Midi», «le pays du soleil».

Qui més qui menys s'adona a París que la cosa no rutlla al Llenguadoc-Rosselló. Però, el VII Pla i l'endegament del territori —Departaments encarregats ara, en el govern del senyor Barrex, al mateix ministre d'Estat, senyor Jean Lecanuet— presenten en el pressupost per al 1977 unes insuficiències notables en els «programes d'acció prioritària d'iniciativa regional» (els Papir). La lluita contra la inflació i els «programes nacionals» passen al davant; i dels nacionals ja caurà quelcom per a les regions. Aquestes poden esperar. Això és el que fan des de fa molts anys i hom suposa que continuaran esperant. El dijous 18 de novembre, l'Assemblea nacional francesa ho discutí; s'exclamaren els representants regionals i locals; i, finalment, s'acceptà el plantejament governamental.

A Catalunya Nord el país es desespera, però el fatalisme hi cova. Molts anys de centralisme, de deixadesa estatal i d'explotació econòmica pel gran capital francès no faciliten pas gaire un revifcolament. Es treballa en iniciatives i en idees, com els programes que, fa unes setmanes, vaig ressenyar de la Cambra de Comerç. Però calen diners, inversions. Les inversions d'indústries procedents d'Espanya s'han aturat. I els diners grossos són a París; i allà prou en saben, de distribuir-los, com ho han anat fent des de fa centeners d'anys.

Les eleccions municipals de març del 1977? Ningú no n'espera gaire més del poc o gens que sempre han donat de si. Catalunya Nord es corseca i es neuleix de mica en mica. L'afany de supervivència és també camí de retrobament nacional. Al Llenguadoc i a Catalunya Nord. Per això, els de París, que en saben un niu, diuen que al Llenguadoc i al Rosselló hi hauria d'haver la prioritat de les prioritats...

AVUI nº 195. 5/12/76 J M MUNTANER i PASCUAL

DEFENSA DELS ASPRES ?

L'associació per a la salvaguarda dels Aspres, creada arran dels incendis que han devastat desenes de milers d'hectarees de boscos i garrigues a la finals del mes de juliol passat, va celebrar dijous a la tarda una Assemblea General a Tuir.

Ja sabiem que aquesta associació agrupa gent tant diferent com ara pagesos, polítics locals, promotors i agents immobiliaris, i propietaris de residències secundaries. I que això podia conduir els principals afectats —els que viuen i treballen als Aspres— a trobar-s'hi com estrangers.

En l'assemblea general els oradors, la majoria dels quals ocupen llocs clau en l'àmbit politico-econòmic de Catalunya Nord, han fet balanç de les activitats dutes a terme fins ara: intervenció prop de les diferents administracions departamentals; treball de les comissions, més aprop del problemes de la població; intervenció del Consell General per a obtenir mitjans de lluita contra els incendis.

El més interessant, i que tothom esperava, eren les propostes per a continuar l'acció de salvaguarda. A més del projecte del president de l'associació, de realitzar a la primavera una «quinzena dels Aspres» —exposicions d'art i artesanat, redacció d'un llibre blanc dels Aspres per arquitectes, manifestacions folklòriques, etc— , el senador Gregory abonà que es crees als Aspres un «parc natural» i indicà que el departament volia reservar-se terrenys per a eliminar el «turisme estèril».

«Parc natural» i «turisme rendible» són dos expedients que van sempre junts, generalment utilitzats quan es tracta d'aquestes zones rurals perifèriques de l'hexàgon, com per exemple a occitania, i que encontren sempre l'oposició ferma i decidida dels que encara hi viuen i hi volen viure. Perquè ja saben que aquesta parella miracle, segons els seus promotors, condueix a la mort d'un país.

Com que l'Assemblea general era més que altra cosa, una presentació de la política dels nostres polítics tocant als Aspres, cal esperar que els que hi volen viure-hi diguin la seva.

JORDI DURAN

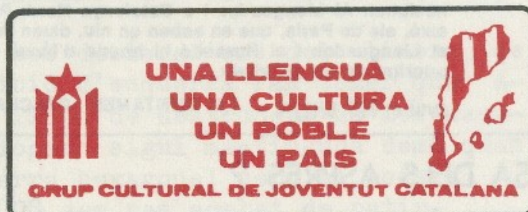
AVUI nº 189 - 28/11/76

LLIBRERIA

adhesius

Aquests adhesius són en venda a La Falç al preu de 3'00, despeses d'expedició incloses.

llibres

EDICIONS E.C.T.

L. Planes.- el petit llibre de Catalunya Nord 9,00 F

MAO TSE TUNG.- "Citacions". 10,00 F

J.P. Sartre. - "Sobre la lluita basca". 6,00 F

Collecció LA FALC (10 n°) 12,00 F

LA FALC n° anteriors 3,00 F

J.L. Vilarnau.- Introduction à une problématique coloniale. Base et superstructure en CATALOGNE NORD. subscripció 15,00 F

EDICIONS LA MAGRANA.

Jordi Moners.- Sintesi d'historia dels Països Catalans. 11,00 F

Joan Fuster.- Un pais sense politica. 21,00 F

tots els titols de les EDICIONS CATALANES DE PARIS.

tots els titols de les EDICIONS TERRA NOSTRA. Prades.

Lluis Creixell.- Diccionari bàsic francès - català. 25,00 F.

ABONAMENT **la Falç**

Cognom ....

nom ....

Adreça ....

....

ABONAMENTS A LA FALÇ

Per sobreviure la nostra revista necessita tenir més abonaments. Els que ja s'han abonat que facin conèixer la revista, que ens enviin noms de persones que poguin ser interessades : catalans fora del país, catalanistes, occitans etc.

Preu d'Abonament: 30f00 Ajuda : 50f00 i més
a "la Falç" : CCP 1 412 23 . Montpelher
Enviau el butlletí d'abonament a :
"la Falç" 10 Carrer Foy., PERPINYA-Catalunya-Nord

Impremta de Vallespir, Céret

Directeur-Gérant : Jaume ROURE . Diposit legal : 1° trimestre 76